

GARAGELIGANS FEST I GÖTEBORG:

-Missade inte den nya farliga musiken

Nystartade tjejpunkgruppen Tänts från Göteborg.
Foto: Mats Petersson

— Garageligan i Göteborg står där musikrörelsen stod i början av 70-talet, hävdar Lars-Olof Bengtsson från ligan.

— Vi försöker få alla att spela. Vår målsättning är att skapa möjligheter till offentliga spelningar för icke etablerade småband.

Garageligan, som på papperet egentligen heter Rock i Göteborg, har existerat i ett drygt halvår och hunnit skaffa sig 600 personer som medlemmar, samt 12 spelande band.

Lördagen den 18 augusti arrangerade Garageligan en utomhusspelning där sexton olika band deltog.

— Det är skandalöst hur dålig bevakningen av festivalen var, säger man från Garageligan.

Men Janne Svanson var där, och fotografen Mats Petersson var där. Här förmedlar dom några glimtar från spelningen.

Det blev en riktig dunderfest i Slottsskogen. En garagefest i fast utomhus - så att säga. Klockan elva skulle det börja. Himlen var klarblå (bedrägligt skulle det visa sig) och lekfallen i västra Slottsskogen var fulla av unga och inte fullt så unga lekande människor.

En scen hade riggats upp. Instrumentförstärkare och trumset stod på plats. Imponerande: ALLA band körde på samma grejor.

Sånganläggningen hade man lånat av Haffsörkestern och Lasse Aldman och Kjell Bengtsson slet in i det sista med att finslipa ljudet. Presenningar låg framme om vädret skulle börja krångla - det är ett jättebra trick: det går fortfort att slänga över presenningarna om det börjar regna. Och så slipper man bygga stora tält.

Kvart över elva drog Censur igång festen och slutade prick halv tolv precis efter programmet - vilken disciplin! Men så hann man säkert med om inte sju så i alla fall sex låtar på den tiden man körde...

Pampas Goof och **Knugens Häf** ökade trycket ännu mer - krutröken låg tung över falten. Pampas' sologitarrist lockade förresten fram salig Jimi Hendrix' ande med en del förvånansvärda solon på

dagens minsta gitarr - en modifierad Kingston som han i finalen helt elegant kastade iväg bakom scenen.

Odd Combo skrämde och lockade med en stannings-skapande och «nervig» musik. Klädsel: Frack (överdel) nazi-uniform och «engelsk» skinn-paj.

När sedan **Attentat** - med yngste trummisen - ökade trycket ytterligare (säkert dagens snabbaste nummer) började publiken dela upp sig: Framme vid scenen mycket folk och en underbar punkstämmning med massor av hoppande människor - trängt och svettigt. Längre bak började man dra sig utåt och täcka större ytor för att leka med boll eller frisbee eller för att duka fram medhavda lunchkorgar (och en och annan bärs).

Det är kanske så att den maniska hoppiga punkmusiken känns bättre i folksamlingar. Som vid scenen - där var det drag.

Det tyngre artilleri som behövs för att dra fram publiken hade **Bruset**. Deras låtar är lika maniska - suggestionen finns där - men dom är längre och tyngre, tempot lägre: man heppar inte - man gungar. Kalla det gärna **ROCK**.

Göteborg Sound fortsatte på den linjen och fick ett enormt gensvar i dagens längsta framträdande. Och stod det inte en smutsig hund och klämde fram en nostalgisk tår när bandet rev av Gudibrallans «Fy på dej soosse». Låten handlar om en person som är «röd en gång om året» och tillagnades Göteborgens fackordförande Inge Carlsson.

Se'n slamrade punken igång igen. Tjejpunkgruppen **Tänts** orkade till och med få upp trycket två gånger när man fick avbryta för en av dagens två regnskurar.

Perverts och **Liket lever** spelade både slarvigt, fort och bra och publiken (där framme) hoppade och hoppade.

The Baiters spelade både proffsigt och slamrigt. Dom gick hem direkt fast dom kom från Stockholm...

Skåne-bandet Problem hade ett rykte framför sig att vara mycket bra. Och man vet ju hur det är med förväntningar... **DOM KLARAR DE DET**. Dom klarade också att få igång både hoppande och gungande dans. Men hur många lyssnade på dom kluriga texterna? Och drog dom inte en gammal Kinks-låt?

Glo kommer från Åsa. Dom hade stor show och efter etttersnappa låtar, häftiga solon och **ALLSÅNG (!)** brände man Den Svenska Fanan och sologitarristen krossade sitt instrument. Så kan det gå.

Tre band kvar när skymningen börjar falla. Lagom. Stämningen har blivit mindre uppskruvad. Många har gått hem - belåtna tror jag. Andra (men inte så många) har kommit. En hel del bärs har gått åt men man märker ingen jätte-urspänning.

GARAGELIGAN har sålt medlemskort - man är uppe över 600 nu. **GARAGELIGAN** har städad flera gånger (under skurarna) men mycket är kvar.

GARAGELIGAN har städad flera gånger (under skurarna) men mycket är kvar. **GARAGELIGAN** har städad flera gånger (under skurarna) men mycket är kvar. **GARAGELIGAN** har städad flera gånger (under skurarna) men mycket är kvar.

GARAGELIGAN har städad flera gånger (under skurarna) men mycket är kvar. **GARAGELIGAN** har städad flera gånger (under skurarna) men mycket är kvar.

GARAGELIGAN har städad flera gånger (under skurarna) men mycket är kvar. **GARAGELIGAN** har städad flera gånger (under skurarna) men mycket är kvar.

GARAGELIGAN har samlat pengar. Insamlingsbössorna gick runt hela da'n men utgifterna är stora en så'n här dag. «Hoppas kommunen ger bidrag. Då går det ihop.»

Nu är det riktigt mörkt - åtminstone känns det så framme vid scenen. Fyra strålkastare koncentrerar uppmärksamheten till scenen och omgivningen känns mörk.

En ensam sologitarrist leker med sin Stratocaster och river han minsann inte av gamla Hendrix-solon? Aj-aj-aj, vad blir detta?

Plötsligt börjar bandet spela och gitarristen försvinner in i en enhet så tät att man inte längre funderar på honom (eller Hendrix heller för den delen). Alla verkar vara lika drivna instrumentalister men man känner starkt att **TT Reuter** från Lund är ett **BAND**, en enhet som lever ett eget liv och vars samlade effekt är mycket starkare än personernas samlade kraft. Samspelet alltså och efter en lite trevande start - när publiken är med på noterna (hm) - svänger det sanslöst. Alla dansar (alla som syns i mörret dansar). Medryckande alltså. Suggestivt. Den mesta musiken gungar och kränger men extranumret - en av dagens snabbaste och slamrigaste låtar - visar att **TT Reuter** någonstans inne i hjärtat är punkare.

Grisen skriker tar publiken rätt upp och ner redan i försmäcket: «Ni som kan blunda och stå på ett ben kan stå här till vänster (vänster från er). Ni som kan blunda och stå på två ben kan bli stående där ni ändå är (framme vid scenen) och ni som har svårt att stå på två ben fastän ni tittar - ta och lägg er här uppe i skogen (till höger från er!!!). Där ni nu ligger kan ni fundera över vad ni skulle önska om ni bara hade en önskan kvar i livet.» — Några bra svar? Gå och se **Grisen skriker** så kommer du att få många bra uppslag till sista önskan.

Trots dagens risigaste ljud (man hade egen ljudtekniker som bör få

vara anonym) får bandet en helt självklar publikkontakt - ingen vill missa ett ord, en rörelse eller en min.

Efter två «punkiga», uppskruvade, nerviga låtar uppmanas publiken «vägra bli militär» i en kort, oerhört suggestiv scenshow som innehåller både uniformer, talkör, slagsmål och en rafflande duell mellan sologitarrist och bas. Hur det går? — Givetvis som i kriget: alla dör. Men **Grisen skriker lever** - gå och se dom!

Kai Martin & Stick! är sist. Men så är dom ju bra också. En blandning av primitivt och genomfräckt, spontant och genomtänkt men också av utlevelse - ja, galenskap! - och självkontroll.

Scenutspeltet - och sången - av dom två sångarna trots art beskrivning. Och den ene spelar gitarr...

Bandet har en botten av trummor och bas som man kanske skulle kunna hitta i ett funkband eller i något uppvisnings-sammanshang - täta, exakta men sparsamma insatser alltid i rätt sammhang.

En saxofonist som ena ögonblicket vänligt smeker dina öron med smör-spel och nästa ögonblick dödar dig med tio raska hugg i bästa avant-garde jazz-stil.

Och den osannolika klaviaturisten...

Och texterna...

Helt omtumlad vandrar jag hemåt i sensommarnatten. «Oppurtunist» sa dom... Jag tillhörde två tvivlarna själv - inte hade jag väntat mig så mycket intryck. Inte så mycket som skulle ta tag i mig och skaka om. Och kanske hade jag till och med underskattat spelgläden och humöret. Kanske hade jag inte räknat med att vara på så gott humör när jag skulle hem.

VAR GÄRNA RÄDD FÖR DEN NYA MUSIKEN. DEN ÄR FARLIG. MEN MISSA DEN INTE!

JAN SVENSON